

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí 103/2, proti žalovanému: proti žalovanému **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské nám. 471/1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2012, č. j. MK 66271/2011 OPP MK-S 17559/2011 OPP,

T a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 5. 1. 2012, č. j. MK 66271/2011 OPP MK-S 17559/2011 OPP, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 2. 3. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 5. 1. 2012, č. j. MK 66271/2011 OPP MK-S 17559/2011 OPP, kterým bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odbor památkové péče, ze dne 17. 10. 2011, č. j. S-MHMP 143983-a/2011, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 60.000 Kč za obnovu kulturní památky – nemovitosti č. p. 599, k. ú. Nové Město, Ve Smečkách 29, Praha 1, bez závazného stanoviska MHMP OPP dle § 14 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů.

Účastník řízení napadnul rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odbor památkové péče, ze dne 17. 10. 2011 odvoláním dne 8. 11. 2011, které bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5. 1. 2012, č. j. MK 66271/2011 OPP MK-S 17559/2011 OPP, jako opožděné. Podle názoru žalovaného totiž počala odvolací lhůta účastníku řízení běžet dne 21.

10. 2011, kdy účastník převzal prvostupňové rozhodnutí a patnáctým dnem 5. 11. 2011 (sobota) lhůta skončila. S ohledem na § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož *pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, připadne-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin*, skončila tedy lhůta pro podání odvolání dne 7. 11. 2011 (pondělí). Účastník řízení podal odvolání až dne 8. 11. 2011.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti.

Jednak namítal, že žalovaný vycházel z nesprávného procesního postavení žalobce, když měl totiž vycházet z ustanovení § 21 ve spojení s § 24 správního řádu o doručování právnické osobě, neboť žalobce byl v postavení účastníka správního řízení o deliktu, nikoliv v postavení orgánu veřejné moci. Okamžik doručení prvostupňového rozhodnutí nebyl tedy den 21. 10. 2011 (pátek) – den dodání do datové schránky, nýbrž až den 24. 10. 2011 (pondělí), kdy se přihlásila do datové schránky oprávněná osoba účastníka řízení. Žalobce se dovolával v této souvislosti rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 Afs 25/2010.

Další námitkou bylo uplynutí jednoleté lhůty pro uložení pokuty za správní delikt podle § 37 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. Žalobce poukazoval na to, že Magistrát hl. m. Prahy se o porušení povinnosti dozvěděl do samotného účastníka řízení již dne 1. 11. 2010 na základě jeho žádosti o závazné stanovisko, a že jednoletá lhůta pro uložení pokuty uplynula dne 1. 11. 2011, řízení tedy nemohlo být pravomocně ukončeno dne 8. 11. 2011.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 31. 5. 2012 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 5. 1. 2012.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť ani žalobce, a ani žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona č. 20/1987 Sb. obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání provádí obnovu kulturní památky bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností nebo nedodrжуje podmínky určené v tomto závazném stanovisku,

Podle § 37 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, pokutu lze uložit jen do jednoho roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti dozvěděl orgán státní památkové péče, který je příslušný pokutu uložit, nejdéle však do tří let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.

Podle rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 5 A 1/2001-56: „Počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je odvozen od časového okamžiku kdy správní orgán zjistil porušení zákona. Tímto okamžikem je třeba rozumět okamžik, vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení. Nelze dovozovat, že by taková informace musela být zvláště kvalifikovaná, musí však mít nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečuje, že řízení nebude zahájeno a vedeno na podkladě informací neověřených, nejasných či zjevně nevěrohodných. Za okamžik, kdy žalovaná zjistila porušení zákona, nelze považovat teprve okamžik samotného přijetí rozhodnutí o tom, že k porušení zákona došlo. Počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty je dán okamžikem vědomosti správního orgánu o skutkových okolnostech, umožňující předběžné právní zhodnocení, nikoliv teprve ukončením dokazování ve věci a definitivním závěrem správního orgánu, tj. přijetím rozhodnutí o tom, že zákon byl porušen a pokuta je proto ukládána.“

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. října 2008, čj. 9 As 42/2008 – 98: „subjektivní lhůta jednoho roku uvedená v § 8 odst. 5 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, počíná běžet v okamžiku, kdy je dáno důvodné podezření z porušení zákona, nikoli až dnem, kdy je podezření z porušení zákona prokázáno.“

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2010, čj. 2 Afs 125/2009 – 104: „Dozvědění se o porušení cenových předpisů" jako okamžik počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty pro uložení sankce za správní delikt (§ 17 odst. 4 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do 31. 5. 2008) je třeba spojit s objektivní skutečností, kdy příslušný správní orgán dospěl k závěru, že je dán důvodný předpoklad, že byly porušeny cenové předpisy. Takovou objektivní skutečností je zpravidla vyhotovení kontrolního protokolu.“

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2015, čj. 1 As 230/2014-31, ve vztahu ke správním deliktům uvedeným v § 60 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, u nichž je posouzení otázky, zda lze zahájit sankční řízení, závislé na vyhodnocení obsahu zapůjčeného záznamu pořadu nebo další části vysílání, začne lhůta pro zahájení řízení o uložení pokuty stanovená v § 61 odst. 1 téhož zákona běžet až v okamžiku, kdy provozovatel vysílání (eventuálně provozovatel převzatého vysílání) doručí Radě pro rozhlasové a televizní vysílání záznam, který má náležitou technickou kvalitu ve smyslu § 32 odst. 1 písm. l) daného zákona. Ve vztahu k deliktu dle § 60 odst. 1 písm. e) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání však uvedená lhůta začne běžet buď již v okamžiku, kdy je Radě pro rozhlasové a televizní vysílání zapůjčen vyžádaný záznam, byť nemá náležitou technickou kvalitu, anebo v momentu, kdy marně uplyne lhůta pro zapůjčení vyžádaného záznamu.

Z citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu, jakož i Vrchního soudu v Praze, jednoznačně vyplývá, že rozhodný okamžik pro počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je odvozen od časového okamžiku kdy správní orgán zjistil porušení zákona. Tímto okamžikem je třeba rozumět okamžik, vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který

umožní předběžné právní zhodnocení. Tento závěr je platný obecně bez ohledu na zvláštní právní předpis, který upravuje správní delikty. Toto pravidlo platí pro všechny stejně.

V inkriminované věci však tvrdil žalovaný správní orgán, že počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty, který je odvozen od časového okamžiku, kdy správní orgán zjistil porušení zákona, je den 28. 2. 2011, tj. den, kdy Magistrát hl. m. Prahy rozhodnul o zahájení správního řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona č. 20/1987 Sb., protože rozhodující je okamžik zahájení správního řízení. Podle výkladu žalovaného by tedy mělo k prekluzi dojít až dne 28. 2. 2012, a proto prvostupňové rozhodnutí mělo být vydáno včas.

Žalobce v podané žalobě namítal, že Magistrát hl. m. Prahy o porušení právní povinnosti podle § 14 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. se dozvěděl od samotného žalobce dne 1. 11. 2010, a to na základě jeho žádosti o závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy ve věci již realizované obnovy kulturní památky, a že tedy jednoletá subjektivní lhůta pro uložení pokuty uplynula již dne 1. 11. 2011.

Ze správního aktu vydaného Magistrátem hl. m. Prahy dne 28. 2. 2011, č. j. S-MHMP 143983-a/2011, a označeného jako zahájení správního řízení o uložení pokuty dle ustanovení § 35 odst. 1 písm. e) zákona č. 20/1987 Sb., ve věci č. p. 599, k. ú. Nové Město, Ve Smečkách 29, Praha 1, kulturní památka r. č. 12418/1-2188, potom soud ověřil, že správní orgán prvního stupně v něm mj. *expressis verbis* uvedl:

„O porušení příslušného zákonného ustanovení se MHMP – OPP dozvěděl dne 1. 11. 2010 na základě dodatečné žádosti vlastníka předmětné kulturní památky, ze dne 1. 11. 2010, o závazné stanovisko ve věci provedení obnovy kulturní památky. Ve věci vydal následně MHMP - OPP závazné stanovisko č. j. S-MHMP 895927-a/2011 ze dne 14. 2. 2011, ve kterém shledal realizovanou obnovu kulturní památky z hlediska zájmů chráněných památkovou péčí neakceptovatelnou.“

Magistrát hl. m. Prahy tedy ve svém správním aktu dne 28. 2. 2011, č. j. S-MHMP 143983-a/2011, *expressis verbis* konstatoval, že se dne 1. 11. 2010 dozvěděl o porušení příslušného zákonného ustanovení a současně označil i pramen, z něhož tuto vědomost získal, tj. dodatečná žádost vlastníka předmětné kulturní památky, ze dne 1. 11. 2010, o závazné stanovisko ve věci provedení obnovy kulturní památky.

Podle ustálené judikatury nejvyšších soudních instancí (včetně Ústavního soudu – viz nálezy Ústavního soudu IV. ÚS 946/09) je počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty odvozen od časového okamžiku, kdy správní orgán zjistil porušení zákona. Tímto okamžikem je třeba rozumět okamžik, vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení. Nelze dovozovat, že by taková informace musela být zvláště kvalifikovaná, musí však mít nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečuje, že řízení nebude zahájeno a vedeno na podkladě informací neověřených, nejasných či zjevně nevěrohodných.

Za okamžik, kdy Magistrát hl. m. Prahy zjistil porušení zákona, nelze proto považovat den 28. 2. 2011, tj. zahájení správního řízení o uložení pokuty za správní delikt. Počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty je totiž dán okamžikem vědomosti správního orgánu o skutkových okolnostech, umožňující předběžné právní zhodnocení. Takovéto předběžné právní zhodnocení provedl Magistrát hl. m. Prahy již dne 1. 11. 2010.

V inkriminované věci za počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty je proto nutno považovat den 1. 11. 2010, kdy Magistrát hl. m. Prahy se dozvěděl o porušení příslušného zákonného ustanovení, přičemž sám Magistrát hl. m. Prahy dne 28. 2. 2011, č. j. S-MHMP 143983-a/2011, *expresis verbis* označil právě toto datum jako datum, kdy se dozvěděl o porušení příslušného zákonného ustanovení. Subjektivní prekluzivní lhůta proto uběhla dne 1. 11. 2011.

Městský soud v Praze musel přisvědčit žalobnímu tvrzení, že prvostupňové rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odbor památkové péče, ze dne 17. 10. 2011 č. j. S-MHMP 143983-a/2011, které nabylo právní moci dne 8. 11. 2011 až po marném uplynutí prekluzivní lhůty, dne 1. 11. 2011.

Vzhledem k tomu, že soud konstatoval marné uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty pro rozhodnutí o správním deliktu, nezabýval se již dalšími žalobními námitkami, neboť to považoval za nadbytečné.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů rozhodl ve věci tak, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 soudního řádu správního je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce sice měl ve věci plný úspěch, nicméně mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. června 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová